

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1MObdV/2/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898612
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9015898612.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: PK Faktoring, s. r. o., so sídlom Staré Grunty 162, 841 04 Bratislava - Karlova Ves, IČO: 47 808 900, (predtým A. M., nar. XX. L. XXXX., bytom P.), právne zastúpeného advokátom Mgr. Richardom Karkóm, so sídlom Sad na Studničkách 1029/32, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Mesto Martin, so sídlom Nám. S. H. Vajanského 1, 036 49 Martin, IČO: 00 316 792, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Ján Mrázovský & partners, s. r. o., so sídlom Mariánske námestie 2, 010 01 Žilina, IČO: 36 855 278, o zaplatenie 3 422 293,04 eur s príslušenstvom, vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 19Cb/161/2002, na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. februára 2015, č. k. 2Obo/38/2014, 2Obo/39/2014-1167, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky o d m i e t a .

II. Žiadnemu z účastníkov náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 19. 03. 2014, č. k. 19Cb/161/2002-1059 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3 422 293,04 eur s 11,4 % úrokom z omeškania od 19. 09. 2002 do zaplatenia, žalobu o zaplatenie 25 % úroku z omeškania z 3 422 293,04 eur od 01. 01. 1998 do 14. 09. 2002, 13,6 % úrok z omeškania z 3 422 293,04 eur od 15. 09. 2002 do zaplatenia zamietol a vyslovil, že o trovách súdneho konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Rozhodol tak s odôvodnením, že pri rozhodovaní vo veci samej sa riadil záväzným právnym názorom vyslovenom v rozhodnutí dovolacím súdom. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v konaní bolo nesporne preukázané, že spoločnosť, právny predchodca žalobca, nenadobudla vlastnícke právo k nepeňažnému vkladu, na vloženie ktorého sa zaviazal žalovaný, preto tu nastúpila zákonná povinnosť zaplatiť hodnotu nepeňažného vkladu v peniazoch. V konaní bolo preukázané, že na mimoriadnom valnom zhromaždení spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a. s. podľa Notárskej zápisnice N 82/95, NZ 79/95, spísanej dňa 16. 12. 1995, ktorou sa osvedčil priebeh mimoriadneho valného zhromaždenia tejto spoločnosti, došlo k zvýšeniu základného imania, ktoré sa malo vykonať upísaním

nových akcií v sume 347 700 000 Sk. Žalovaný sa zaviazal vložiť ako nepeňažný vklad prevádzkovú budovu hotela Turiec, postavenú na pozemku KN parcela č. XXX/X, zastavaná plocha o výmere 2 173 m², parcela č. XXX/X ostatná plocha o výmere 3 023 m², chata súpisné č. XXXX, postavená na KN parcele č. XXXX (správne má byť uvedené č. XXXX) v katastrálnom území A., pričom navrhnutá hodnota nepeňažného vkladu bola 103 100 000 Sk podľa ocenenia D.I.S., s. r. o. Ďalej bolo preukázané, že bol uskutočnený platným spôsobom jednostranný hmotnoprávny úkon zo strany žalovaného, ako akcionára, dňa 29. 04. 1996, a to vyhlásenie o upísaní a vložení nepeňažných vkladov do obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a. s., Martin. Neplatnosť uvedeného hmotnoprávného úkonu nebola zistená ani v odvolacom a ani v dovolacom konaní Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Vyhlásenie o upísaní a vložení nepeňažných vkladov do obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a. s. je jasným, určitým a zrozumiteľným vyjadrením vôle žalovaného upísať vklad vo výške 103 100 000 Sk a vložiť ho, pričom hodnota nehnuteľností bola určená odborným ocenením D.I.S., s. r. o. v sume 103 100 000 Sk. Z vyhlásenia bolo ďalej zrejmé, že sa uskutočnila na základe zakladateľskej zmluvy a uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a. s. zo 16. 12. 1995. Žalovaný nepreukázal, že by sa malo jednať o neurčitý úkon a nepreukázal ani to, že by mal charakter podmieneného právneho úkonu. Postupu zvýšenia základného imania spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a. s. zodpovedal aj zápis o zvýšení základného imania spoločnosti do obchodného registra, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27. 03. 1996. Pri aplikovaní zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, je vždy potrebné vychádzať zo znenia hmotnoprávnej úpravy, ktorá je platná a účinná k dátumu posudzovaného úkonu, a preto nemohlo byť prihladené k ustanoveniu § 11 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. K námietke žalovaného, týkajúcej sa platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, súd prvého stupňa uviedol, že táto je platná, zmenou aktívne legitimovaného účastníka konania nedošlo k zmene obsahu záväzku, keď obsahom postúpenej pohľadávky je peňažná pohľadávka spočívajúca v zaplatení hodnoty nepeňažného vkladu v peniazoch a aj uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 26. 06. 2008, naďalej sa jedná o peňažnú pohľadávku. V časti uplatneného 25 % úroku z omeškania žalobca vymedzil príslušenstvo podľa čl. 8 bodu 6 Stanov spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a. s., v zmysle ktorého akcionár, ktorý si nespĺní včas svoju povinnosť splatiť menovitú hodnotu akcií, alebo ich časť, je povinný spoločnosti uhradiť úroky z omeškania vo výške 25 % ročnej úrokovej sadzby a to odo dňa splatnosti až do zaplatenia. Ako uviedol súd prvého stupňa vzhľadom na charakter sporu a znenie článku 8 bodu 6 Stanov, nemožno na príslušenstvo žalobcu aplikovať uvedený článok, keďže pohľadávka žalobcu sa týkala zaplatenia hodnoty nepeňažného vkladu v peniazoch. Článok 8 bod 6 Stanov spoločnosti dopadá preto na inú právnu situáciu než, ktorá bola predmetom sporu a to zaplatenie hodnoty nepeňažného vkladu v peniazoch, z ktorého titulu preto nemohlo byť prihladené na výšku úroku z omeškania 25 % ročne. Taktiež sa súd prvého stupňa zaoberal začiatkom omeškania žalovaného, pri ktorom vychádzal z vysloveného názoru odvolacieho a dovolacieho súdu v jednotlivých rozhodnutiach, podľa ktorých žalobca mohol svoje právo na peňažné plnenie realizovať žalobou a to najskôr od momentu vloženia nepeňažného vkladu do spoločnosti Turiec, s. r. o. Martin, 20. resp. 29. septembra 1999. Od uvedeného dátumu vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky, že ak bola žaloba podaná 21. 05. 2002, tak nárok žalobcu nie je premlčaný. Aj z tohto názoru súd prvého stupňa vyvodil, že žalovaný nemohol byť v omeškaní od 01. 01. 1998 tak, ako to tvrdil žalobca v podanej žalobe. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1M Obdo V 15/2009, podľa ktorého ustanovenie § 60 ods. 1 Obchodného zákonníka, účinného v rozhodnom období, je analogicky aplikovateľné na daný právny vzťah, právne účinky vkladu v zmysle § 60 ods. 1 Obchodného zákonníka nastali povolením vkladu 29. 09. 1999, pod sp. zn. V 3566/99 za konštatovania nepremlčania pohľadávky žalobcu. Tak následné stanovenie dátumu 29. 09. 1999, od ktorého najskôr mohol žalobca uplatniť svoje právo na súde, súčasne neznamena omeškanie žalovaného. Vzhľadom na uvedené a z titulu len podpornej aplikácie § 59 Obchodného zákonníka (účinného od 01. 02. 1998) bolo podľa názoru súdu prvého stupňa potrebné pri uplatnenom príslušenstve a to úroku z omeškania aplikovať ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení k dátumu vzniku omeškania žalovaného, ku ktorému mohlo dôjsť až dorúčením kvalifikovanej výzvy na plnenie. Takouto kvalifikovanou výzvou podľa neho bola žaloba, ktorá bola žalovanému doručená 13. 09. 2002. Preto dňom splatnosti pohľadávky žalobcu za primeranej aplikácie § 563 Občianskeho zákonníka, ktoré hmotné právo je subsidiárne aplikovateľné cez ustanovenie § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, bol deň nasledujúci po doručení žaloby, t. j. 14. 09.

2002 a dňom 15. 09. 2002 nastalo omeškanie žalovaného. Od 15. 09. 2002 mohol žalobca uplatniť úrok z omeškania, ktorý k dátumu omeškania bol cez aplikáciu ustanovenia § 502 Obchodného zákonníka známy krajskému súdu z jeho rozhodovacej činnosti v zmysle ustanovenia § 121 O. s. p. a to 10,4 % ročne + 1 % = 11,4 % ročne. Žalobe preto v tejto časti vyhovel.

Na odvolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací vec prejednal a rozhodol rozsudkom zo dňa 26. 02. 2015, č. k. 2Obo/38/2014, 2Obo/39/2014-1167 tak, že návrh na prerušenie konania zamietol, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, potvrdil uznesenie súdu prvého zo dňa 16. 12. 2013, č. k. 19Cb/161/2002-858 a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že rozhodnutím valného zhromaždenia konaného 16. 12. 1995 bolo schválené zvýšenie základného imania, ako aj zmena stanov spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a. s. Martin, ktoré bolo vykonané upísaním nových akcií. Žalovaný ako vkladateľ sa zaviazal vložiť do tejto spoločnosti nepeňažný vklad, prevádzkovú budovu hotela Turiec, postavenú na pozemku KN parcela č. XXX/X, pozemok KN parcela č. XXX/X - zastavaná plocha o výmere 2 173 m², pozemok KN parcela č. XXX/X - ostatné plochy o výmere 3 023 m², chatu súpisné č. XXXX, postavenú na pozemku KN parcela č. XXXX, všetky zapísané v katastrálnom území A., vedenom na LV č. XXXX, ktorého hodnota bola ocenená sumou 103 100 000 Sk (3 422 293,04 eur).

Poukázal na skutočnosť, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti nadobúda spoločnosť vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe vyhlásenia vkladateľa - § 60 ods. 1 Obchodného zákonníka, účinného v rozhodnom období. K účinnému prevodu vlastníckeho práva k nepeňažnému vkladu žalovaného ako akcionára na pôvodného žalobcu nedošlo. V prejednávanej veci nenastali vecno-právne účinky jednostranného právneho úkonu z 29. 04. 1996 a to vyhlásenia vkladateľa o vložení nepeňažného vkladu do spoločnosti, t. j. nedošlo k splneniu povinnosti vložiť vklad do spoločnosti. Bolo preukázané, že žalovaný vložil predmetné nehnuteľnosti 20. 09. 1999 do spoločnosti Turiec, a. s., Martin, vklad bol povolený 29. 09. 1999 pod č. V 3566/99. Týmto vložením predmetného nepeňažného vkladu do obchodnej spoločnosti Turiec, a. s., Martin a prevedením vlastníckeho práva na túto spoločnosť spôsobil, že súčasne sa stalo nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcom objektívne nemožným a už sa tento úspešne nemohol domáhať vkladu súdnou cestou. Týmto okamihom mu ale vznikol nárok na zaplatenie neprevedenej hodnoty nepeňažného vkladu v peniazoch. Identický právny názor uviedol dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 1M Obdo V 15/2009 a sp. zn. 1ObdoV/25/2011 v prejednávanej veci. Od vysloveného právneho názoru sa odvolací súd neodchýlil, lebo neboli zistené iné a ani ďalšie skutočnosti, ktoré by mali vplyv na prezentovaný právny názor odvolacieho a dovolacieho súdu.

Odvolací súd ďalej skúmal platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 26. 06. 2008, uzavretej medzi žalobcom ako postupníkom a postupcom JUDr. Monikou Némethovou, správkyňou konkurznej podstaty úpadcu Lyžiarske stredisko Martinské hole, a. s. v konkurze, Martin a dospel k záveru, že táto zmluva je platná, svoje rozhodnutie v tejto časti súd prvého stupňa riadne, zrozumiteľne a dostatočne odôvodnil. S rozhodnutím súdu prvého stupňa sa preto odvolací súd stotožnil. Zdôraznil, že rozhodujúcim okamžikom, kedy vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi hodnotu nepeňažného vkladu vloženú do spoločnosti, bolo povolenie vkladu identických nehnuteľností spoločnosti Turiec, a. s., Martin 29. 09. 1999 pod č. V 3566/99. Tento rozhodujúci moment zistil a konštatoval dovolací súd v rozhodnutiach sp. zn. 1MObdo/15/2009 a 1ObdoV/25/2011. Od tohto momentu potom súd prvého stupňa vyhodnotil aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania. Jeho rozhodnutie aj v tomto nároku si v celom rozsahu osvojil odvolací súd s tým, že následky nesplnenia povinnosti splatiť nepeňažný vklad podliehajú právnej úprave účinnej do 31. 01. 1998 a situáciu nenadobudnutia vlastníckeho práva k vloženým nehnuteľnostiam táto právna úprava neupravuje. Rozhodnutie súdu prvého stupňa vyhodnotil ako vecne správne, keď aplikoval ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s § 502 Obchodného zákonníka pre určenie výšky sadzby úroku z omeškania a deň splatnosti pohľadávky žalobcu za primeranej aplikácie § 563 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka.

Odvolaací súd na odvolanie žalovaného preskúmal aj uznesenie súdu prvého stupňa zo 16. 12. 2013, č. k. 19Cb/161/2002-858, ktorým bola žiadosť žalovaného o vrátenie súdneho poplatku za odvolanie zamietnutá. Ani tomuto odvolaniu nevyhovel.

Na podnet žalovaného podal v zákonnej lehote mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky proti rozsudku odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa a proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti, ktorou uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3 422 293,04 eur s 11,4 % úrokom z omeškania od 15. 09. 2002 do zaplatenia.

Dovolateľ je toho názoru, že práve posúdenie veci mali sudy vykonať nasledovne:

Žalovaný upísal akcie spoločnosti Martinské hole, a. s. nepeňažným vkladom 16. 12. 1995, od tohto dňa mu vznikla povinnosť splatiť upísaný vklad, t. j. vykonať úkony smerujúce k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na žalobcu. K upísaniu akcií došlo 16. 12. 1995 napriek tomu, že žalovaný vystavil listinu o upísaní akcií až neskôr. Zvýšenie základného imania upísaním nových akcií sa vykonala dohoda akcionárov podľa § 205 Obchodného zákonníka, záväzky z upísaných akcií sú prevzaté uzavretím tejto dohody, následne sa jednostranné úkony upísania akcií už nevyžadujú. Spoločnosť Martinské hole, a. s., Martin a žalovaný boli povinní vykonať úkony smerujúce k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na spoločnosť pred podaním návrhu na zápis zvýšenia základného imania do obchodného registra. Zvýšenie základného imania však bolo do obchodného registra zapísané bez toho, aby bol upísaný nepeňažný vklad splatený. Dňom zápisu zvýšenia základného imania vznikol spoločnosti Martinské hole, a. s. nárok voči žalovanému na zaplatenie peňažnej sumy zodpovedajúcej upísaným akciám, pričom tento nárok možno oprieť analógiou legis o ustanovenie § 59 ods. 5 Obchodného zákonníka.

Dovolateľ ďalej tvrdí, že žalovanému nič nebránilo, aby aj po zápise zvýšenia základného imania do obchodného registra uskutočnili také právne kroky, aby spoločnosť Martinské hole, a. s. nehnuteľnosti nadobudla. Podľa generálneho prokurátora sudy mali správne prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú žalovaným a z toho dôvodu mali žalobu zamietnuť.

Omyl konajúcich súdov pri aplikácii práva je v posúdení plynutia doby premlčania. Podľa dovolateľa spoločnosť žalobcu mala možnosť využiť súdnu ochranu okamžite potom, ako bolo zvýšenie základného imania zapísané do obchodného registra (rok 1996) a nemala dôvod čakať s podaním žaloby do roku 2002.

Na základe uvedených skutočností sú podľa generálneho prokurátora splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K mimoriadnemu dovolaniu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že sa stotožňuje s hmotnoprávnymi a procesnoprávnymi dôvodmi mimoriadneho dovolania. Podľa jeho názoru konanie bolo zaťažené aj inými vadami konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Procesné vady konania v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p. neboli v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora uplatnené a v tomto rozsahu a v súlade s rozhodovacou praxou najvyššieho súdu žalovaný dáva do pozornosti dovolaciemu súdu tieto vady konania, ktoré možno subsumovať pod ustanovením § 242 ods. 1 O. s. p. a rozhodnúť o nich.

Ďalej uviedol, že Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) nespočetnekrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty a konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru, avšak na druhej strane v mnohých prípadoch vyslovil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v tých prípadoch, kedy k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci oproti právnomu názoru vnútroštátnych súdov, ktoré vec s konečnou platnosťou prejednali a meritórne rozhodli. Podľa jeho názoru takým prípadom v prejednávanej veci je uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 04. 2010, sp. zn.

1MObdo V 15/2009, ktoré sa stalo právne záväzným pre rozhodnutia súdov nižšieho stupňa.

Podľa názoru žalovaného mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je v rozpore s aktuálnou judikatúrou ESLP lebo apeluje na pôvodný právny názor právoplatných rozhodnutí súdov, ktoré boli zrušené a zmenené len na základe iného právneho názoru v zmysle mimoriadneho dovolania vtedajšieho prokurátora, preto navrhuje mimoriadnemu dovolaniu vyhovieť.

Po podaní mimoriadneho dovolania žalobca podaním zo dňa 19. 06 2015 navrhol v zmysle § 92 ods. 2 O. s. p. aby do konania na miesto neho vstúpil nový žalobca z dôvodu postúpenia pohľadávky a to spoločnosť PK Faktoring, s. r. o., Bratislava-Karlova Ves, Staré Grunty 162, IČO: 47 808 900. Nový žalobca vyjadril súhlas s postupom podľa § 92 ods. 2 O. s. p.. Dovolací súd preto zmenil účastníka na strane žalobcu a konal s novým žalobcom PK Faktoring, s. r. o., Bratislava. Súčasne sa vyjadril aj k mimoriadnemu dovolaniu. Poukázal predovšetkým na skutočnosť, že v prejednávanej veci dovolací súd už dvakrát rozhodoval a to uznesením zo dňa 29. 04. 2010, sp. zn. 1MObdo V 15/2009 a uznesením zo dňa 29. 11. 2012, sp. zn. 1ObdoV/25/2011. Uvedenými rozhodnutiami dovolací senát jednoznačne vyslovil, že nárok žalobcu nie je premlčaný a z tohto právneho názoru vychádzali súdy nižších stupňov. Ak teraz generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie s tým, že nárok žalobcu je premlčaný, de facto tým napáda aj rozhodnutia dovolacích súdov, preto v zmysle § 243f ods. 2 O. s. p. mimoriadne dovolanie smerujúce proti právnym záverom dovolacieho súdu nie je prípustné.

Podľa žalobcu mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora je v zmysle Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobôd jednoznačne v rozpore so základnými právami žalobcu a jeho podanie má zásadne a extrémne negatívny vplyv na upevnenie zákonnosti, ochrany práv a oprávnených záujmov fyzických a právnických osôb, ako aj budovanie a zachovávanie princípov právneho štátu. Je toho názoru, že generálny prokurátor týmto mimoriadnym dovolaním neguje všetky výsledky doterajšieho súdneho konania, všetky právne názory doterajších súdnych konaní (spolu 9 senátov) a spochybňuje záver súdu, ktorý bol vyslovený pred 11 rokmi Najvyšším súdom Slovenskej republiky a v ďalšom konaní nespochybňovaný. Preto sa žalobca domnieva, že názor generálneho prokurátora do právoplatne skončeného súdneho konania predstavuje neprípustnú ingerenciu do právneho postavenia žalobcu. Právny názor generálneho prokurátora nesmeruje voči nejakej novej alebo zásadnej skutočnosti poškodzujúcej žalovaného, ale ide o odlišný právny názor od konzistentného názoru všetkých konajúcich súdov na jedinú hmotnoprávnu otázku, ktorú v súdnom konaní žalovaný ani nepredniesol ako spornú.

Napokon považuje mimoriadne dovolanie za zjavne bezdôvodné. Navrhuje preto aby dovolací súd mimoriadne dovolanie odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O. s. p.) po preskúmaní veci podľa § 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Predmetom dovolacieho konania je rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu v časti, ktorou rozhodli o zaplatení 3 422 293,04 eur s príslušenstvom.

Z obsahu spisu vyplýva, že v prejednávanej veci už v roku 2009 podal generálny prokurátor mimoriadne dovolanie proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 03. 09. 2008, č. k. 2Obo/168/2007-564 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 12. 05. 2005, č. k. 19Cb/161/2002-487 z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. V mimoriadnom dovolaní okrem iného sa generálny prokurátor vyslovil aj k začiatku plynutia premlčacej doby (str. 10, prvý odsek), keď uviedol, že od 06. 09. 1999 začala plynúť nová štvorročná premlčacia doba (§ 407 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka). Tento názor si osvojil dovolací súd vo svojom uznesení zo dňa 29. 04. 2010, č. k. 1MObdo V 15/2009- 657, ktorým vyslovil právne záväzný názor pre súdy nižších stupňov, že žaloba bola podaná na súd v zákonnej premlčacej dobe. Krajský súd v Žiline ako súd prvého stupňa a aj Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací sa týmto záväzným právnym názorom v ďalšom konaní riadili a rozhodli v jeho intenciách.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu žalovaný dovolanie nepodal, ale podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania.

Dovolací súd preto skúmal, či podaním mimoriadneho dovolania bola splnená jedna z podmienok konania o mimoriadnom dovolaní, a to že jeho podanie vyžaduje ochrana práv žalovaného.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na zjednocujúce stanovisko Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. 03. 2015, sp. zn. PL. z. 3/2015: „Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv.“

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej rozhodovacej praxi viackrát konštatoval porušenie čl. 6 dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo výlučne z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci oproti právnomu názoru vnútroštátnych súdov, ktoré vec s konečnou platnosťou prerokovali a meritórne rozhodli (porovnaj Roseltrans proti Rusko z roku 2005). Zdôraznil, že v záujme právnej istoty by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať nedotknuté a k ich zrušeniu by malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných väd. Právoplatnosť rozhodnutia súdu môže byť prelomená len výnimočne a výlučne iba za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, nie však z dôvodu právnej čistoty alebo iného právneho názoru.

Uvedené predpoklady prípustnosti mimoriadneho dovolania ESLP zdôraznil v rozhodnutiach zo dňa 09. 06. 2015 vo veciach: DRAFT - OVA, a. s. proti Slovenskej republike, PSMA, s. r. o. proti Slovenskej republike a COMPCAR, s. r. o. proti Slovenskej republike. ESLP v uvedených rozhodnutiach vyslovil názor, že ak súd nezistí žiadne „ostatné a presvedčivé okolnosti“, ktoré by odôvodňovali výnimku z princípu právnej istoty, ktorý vyžaduje nezrušiteľnosť súdnych rozhodnutí v súkromnoprávných sporoch, nemožno takýto mimoriadny opravný prostriedok použiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v prejednávanej veci postupoval podľa ústavného výkladu a v súlade s judikatúrou ESLP a skúmal, či nápravu nezákonného stavu v napadnutej časti žalovaný nemohol dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Zistil, že žalovaný, ktorý podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania, nenamietal nesprávne právne posúdenie súdom prvého stupňa o ním vznesenej námietke premlčania práva v odvolaní a nepodal ani dovolanie pre vady konania, ktoré naznačuje vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu. Teda opomenul účinne hájiť svoje práva, ktoré zákon poskytuje dotknutej osobe. Opomenutie využitia opravného prostriedku nemôže byť nahradené mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora, ktorý má iný účel a podmienky.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd mimoriadne dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 243i ods. 2 v spojení s § 243b ods. 5 a § 218 ods. 1 písm. e/ O. s. p..

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov dovolacieho konania.

Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.